

MEČ DUCHA

Ef 6:17

*Ako vyjsť
z pasce klamstiev,
zranení a strachu*

MEČ DUCHA

Ef 6:17

*Ako vyjsť
z pasce klamstiev,
zranení a strachu*

Vydavateľstvo: Christian Project Support, s. r. o. © 2020

www.ver.sk, www.martindom.sk

Kolektív autorov

Jazyková korektúra: Ľubomíra Záhorová

Obálka a dizajn vnútra: Katarína Regášová

Grafické zalomenie: www.christianstudio.sk

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Použité citáty z Bible:

Slovenský ekumenický preklad, Slovenská biblická spoločnosť, Banská Bystrica, 2019. In: www.biblia.sk.

Katolícky preklad, Spolok sv. Vojtecha, Trnava, 2019. In: www.biblia.sk.

Fotky: Mário Tomášik, Soňa Jančíková, Michal Steiner, Richard Štefák
(Zuzana Zuzakova Photography)

ISBN: 978-80-89793-74-7

ISBN: 978-80-89793-76-1 – epub

ISBN: 978-80-89793-75-4 – pdf

ISBN: 978-80-89793-77-8 – mobi

OBSAH

<i>Úvod</i>	5
IDENTITA	7
<i>Čomu veríš, tým sa stávaš</i>	9
<i>Kto sme v Ježišovi Kristovi a ako z toho vyťažiť čo najviac</i>	16
<i>Rodina má zjavovať Boha</i>	29
BOH CHCE VZŤAH	41
<i>Život v hojnosti</i>	43
<i>Nástroje Zlého</i>	46
<i>Kľúče k uzdraveniu</i>	53
<i>Odpustenie</i>	56
<i>Pokánie</i>	63
<i>Zacelenie rán</i>	69
MÝTY	77
<i>Povery a výhovorky</i>	79
VYTRVAJ	93
<i>Spoločenstvo</i>	95
<i>Odborná pomoc</i>	101
<i>Každodenný život s Bohom</i>	105
<i>Záver alebo prezradené tajomstvo</i>	112

Úvod

Život prináša rôzne situácie, dobré i zlé, komické aj tragické, ľahko zvládnuteľné i také, čo sa prekonávajú ťažšie. Každý zápasí so životom, ako vie. Niekedy vyhráva a niekedy prehráva. Ako kresťania však veríme v konečné víťazstvo Ježiša Krista nielen v našich životoch, ale aj v celom stvorení. Navyše už nemusíme žiť s rôznymi vnútornými zraneniami a bolesťami, ktoré sme nejako utŕžili. Nemusíme ich nosiť a zhoršovať si nimi život. Ani nemusíme žiť v rôznych strachoch či z budúcnosti, alebo zo svojho zlyhania, neúspechov, smrti alebo strachu o svojich blízkych. Dalo by sa povedať, že život má dosť svojich starostí a nepotrebujeme si pridávať ďalšie alebo nosiť zbytočné starosti so sebou. Biblia nás učí, že starostenie sa a strach nám v ničom nepomôžu, len uškodia. Podobné je to aj so žitím v ubolenosti, zraneniach, uzavretosti, klamstvách, hneve,...

Zo všetkého vymenovaného existuje východisko už tu na zemi. Samozrejme, nie je možné zbaviť sa problémov na 100%, avšak v mnohých prípadoch my sami máme kľúče od toho, aby sa veci pohli. Kniha vznikla pri príležitosti konferencie *Meč Ducha – Ako vyjsť z pasce klamstiev, zranení a strachu*, nájdete v nej návod, ako sa s Božou pomocou a vlastným úsilím vymaniť zo života, ktorý nie je pre nás určený. Nachádzajú sa tu praktické postupy a tipy, ako vyjsť z vecí, ubližujúcich v našich životoch.

Veríme, že kniha vám pomôže k novej slobode i k odstráneniu toho, čo vás drží a bráni vám rozvíjať sa a žiť život v plnosti, ako nám ho vydobyl Ježiš Kristus svojím krížom a zmŕtvychvstaním.

IDENTITA

Čomu veríš, tým sa stávaš

Mário Tomášik

Každý niečomu verí. A to nielen vyznávači určitých náboženstiev, ktorí veria vo svoje božstvá či „sväté“ knihy, ale i ateisti či skeptici. Ateisti veria v to, že Boh nie je a že nie je ani posmrtný život. Skeptici, že nič sa nedá poznať s istotou, a preto sa neoplatí nikomu veriť. A potom sú tu tí, ktorí tvrdia, že každý človek má svoju pravdu a žiadna absolútna pravda neexistuje. Podľa nich má každý človek žiť, ako chce, naplňovať svoje túžby a žiadostivosti podľa toho, ako sa mu páči. Všetko ostatné vidia ako príťaž, ktorú sa treba zbaviť či zničiť.

My kresťania veríme v obrovskú hodnotu každého jedného človeka a jeho života. Veríme v jeho osobnú slobodu a silu ľudského rozumu. Ale veríme zároveň aj v to, že človek tu nie je náhodou a že je NIEKTO, kto ho utvoril a dal mu túto veľkú dôstojnosť, hodnotu a slobodu. Ten niekto je Boh. Boh, ktorý človeka nielen stvoril, ale ho aj miluje a chce mu byť nablízku.

← **Máš slobodu vybrať si**

Človek má slobodu vybrať si, čomu bude veriť. Ale musí si uvedomiť, že to, čomu naozaj verí, ho výrazným spôsobom určuje. Teraz nemám na mysli len nejaké ideológie alebo poznatky či nejaké tvrdenia. Ale to, čomu človek verí vo svojom najhlbšom vnútri. To, na základe čoho koná a rozhoduje sa. To, čo ním hýbe, čo ovplyvňuje jeho zmýšľanie i pocity. A nemusia to byť nejaké ucelené systémy, ale možno „pravdy“, ktoré sú hlboko v jeho vnútri. Tie sú veľakrát vo svojej podstate silnejšie ako náboženstvo či filozofia, ktorej verí.

Napríklad niekto vo svojom vnútri prijal (a verí tomu), že nie je hoden, aby ho niekto mal iba tak rád, ale že každú lásku si musí zaslúžiť. Preto sa stále snaží zapáčiť sa, získať si lásku rôznymi skutkami či vecami. Nedôveruje, že by ho niekto mal rád takého, aký je. A tak sa aj vo vzťahu „skrýva“ a snaží sa aj ten vzťah si nejako zaslúžiť. A ak je kresťan, má sklony k zákonníctvu, zasluhovaní si milostí, nevie prijať, že ho Boh miluje bezpodmienečne.

Alebo niekto verí tomu, že si všetko musí zariadiť sám, že sa musí postarať o seba sám. Že aj tak by mu nikto nebol ochotný pomôcť. Preto sa usiluje byť naozaj nezávislý, sebestačný, neprijme pomoc ani od najbližších. Nedôveruje vo vzťahoch. Potom sa mu aj veľmi ťažko dôveruje vo vzťahu s Bohom. Nevie mu zveriť svoje starosti, svoj život.

Niekto verí v Boha, ale myslí si, že Boh od neho chce, aby iba trpel a prejdenným utrpením sa nejako dostal do neba. A tak žije bez radosti a vnútornej spokojnosti. Nechce vkročiť do blízkosti Boha. V jeho mysli potom nie je očakávanie nejakého dobra ani vo vzťahoch s ľuďmi. Nevie povzbudzovať a motivovať. Vyhýba sa novým veciam a novým príleži-

tostiam. To, v čo veríme, nás naozaj určuje a ovplyvňuje naše myslenie, emócie, prežívanie.

— **Čomu teda vlastne veria kresťania.**

Táto kniha je o tom, ako žiť plnohodnotný život, ako nebyť uväznený vo svojich zraneniach, strachoch, vnútorných klamstvách. Ponúka návod, ako sa dostať von z takýchto vecí. Tento návod je v Božom slove. Ale na to, aby sme mohli použiť tento návod, potrebujeme veriť. V čo veriť? Ešte lepšie povedané *komu veriť?*

Boh existuje.

Tomu, že Boh existuje, verí väčšina obyvateľov našej planéty. Lebo na to sa dá prísť ľudským rozumom. Človek je totiž utvorený tak, že je schopný prísť na to, že Boh je. Mnohí na to prichádzajú akosi intuitívne, mnohí tým, že naši (alebo prijali od iných) mnohé rozumové a filozofické dôkazy a iní na to prišli vedeckým skúmaním prírody.

Problém je však, že takéto poznanie nestačí. Mnohokrát nemá silu nejako nás nasmerovať či premieňať. List Rimanom opisuje podobnú situáciu, keď hovorí, že ľudia síce spoznávajú, že Boh je, ale ani ho neuctievajú, ani podľa toho nežijú, ale riadia sa svojimi vlastnými predstavami, ktoré im vyhovujú, a žijú tak, ako je to príjemné ich pocitom a túžbam. A hoci je text Listu Rimanom takmer 2000 rokov starý, píše aj o dnešku.

Na inom mieste Biblie sa hovorí, že takúto vieru o existencii Boha majú aj diabli, ktorí sa pokúšajú ničiť Božie dielo, no tí sa pred ním aspoň trasú. Takže je zrejmé, že takéto poznanie (ak chceme viera) jednoducho nestačí.

Samozrejme, Boh nás nenecháva v takomto rozpolžení, ale ukazuje sa nám (zjavuje sa), približuje sa k nám a chce

nás v tomto viest'. A to už nie je len oblasť rozumu, ale oblasť viery. To znamená, že na tieto veci by sme nedokázali prísť sami. Že nás presahujú, a preto sa k nim dostaneme iba vierou.

Boh je nám blízko.

My kresťania veríme, že Boh sa maximálne priblížil k človeku, aby ho človek mohol spoznať. A nielen spoznať, ale aj žiť v jeho blízkosti, jeho prítomnosti.

Lebo Boh je iniciatívny voči človeku. Prvý sa zaujíma o nás, záleží mu na nás.

Táto iniciatívnosť vyvrcholila, keď Boh poslal na svet svojho Syna, aby sa stal človekom, jedným z nás. Lebo takto sa ho dalo „vlastnými rukami“ dotknúť. Preto sa my ľudia môžeme maximálne priblížiť k Bohu. Po tom, ako sa Boží Syn Ježiš, v ktorom bola a je „plnosť božstva“, nechal za každého jedného človeka umučiť a zabiť na kríži, po zmŕtvychvstaní a vyliatí Duča zjavil svoju prítomnosť pre každého človeka na svete.

Pre Boha sme veľmi vzácní.

Každý z nás je v Božích očiach vzácný. Má obrovskú cenu. Cenu bolesti a smrti Božieho Syna. Lebo keď za nás Boh dal svojho Syna, tak každému jednému z nás dal vlastne to najvzácnejšie, čo má.

Každý z nás môže mať odpustené hriechy a zlé veci zo svojho života. Tvoja minulosť je niečo, čo je vyriešené. Tvoja minulosť ťa už nemusí určovať. Je tu nový začiatok pre teba.

Nemusiš byť sám alebo sa cítiť osamelý, alebo zabudnutý, neprijatý. Lebo Ježiš je stále pri tebe. V každej chvíli. A povedal, že neodoženie nikoho, kto k nemu príde s úprimným srdcom.

A už si nemusíš myslieť ani zažívať, že Boh chce, aby si všetko zvládol sám. Práve naopak, chce ti dávať špeciálnu silu (milosť), ktorá ti pomôže všetko zvládať.

Skutočná kresťanská viera nie je príťaž.

Mnoho ľudí, či už neveriacich alebo neznalých veriacich, vníma vieru ako príťaž. Neveriaci potom majú jeden z dôvodov, prečo neveriť. Neznalí veriaci síce ostávajú vo viere, ale považujú ju za nutnosť, aby sa mohli dostať do neba.

Toto vnímanie je však nesmierne vzdialené tak staro-zákonnej kultúre, ako i Ježišovým súčasníkom.

V Starom zákone pre Izraelitov viera v jediného Boha, (ktorý sa im ukázal, predstavil sa a ochraňoval ich) znamenala obrovskú **výsadu**, akú iné národy nemali. V tom spočívala ich výnimočnosť. Ak sa pozrieme do Nového zákona, vidíme, že, viera, predovšetkým viera v Ježiša, ktorý sa stal naplnením viery Starého zákona, je Božím **darom**. Tento dar je určený pre každého jedného človeka na svete, ktorý ho bude chcieť prijať. S prijatím daru viery prichádza do života človeka (ako sme už spomínali) nová sila (milosť), tá v jeho živote spôsobí mnoho dobrých a dôležitých vecí. Ide teda o vieru, ktorá má moc.

Závisí to od teba.

Čo to znamená? Veríme, že sa môžeme dostať do neba skrze Ježiša Krista, ale **neveríme**, že Boh je nám blízko v každodenných situáciách. Že má moc meniť okolnosti nášho života, že nám chce dobro. Že nám chce pomôcť v našich starostiach a problémoch. V tom, čo prežívame. Preto sa mnoho ľudí „nechce“ stať kresťanmi, lebo berú našu vieru ako príťaž. Vidia len určité obmedzovania a nevedia o tej nádhere každodenného života v Božej prítomnosti.

To, v čo veríme, nás naozaj ovplyvňuje. Ak sa naša viera upriamuje iba na získanie neba a tu v pozemskom živote je slabá, potom tak budeme aj žiť, aj sa modliť. Záleží na tom, čo je cieľom našej viery. Cieľ dostať sa do neba je vzdialený, a tak, ak nemáme silnú aktuálnu motiváciu, častejšie zlyháme, zhrešíme.

Ak je však našim cieľom žiť blízko pri Bohu, a tak prísť do neba, cieľ je stále aktuálny a naša motivácia oveľa silnejšia. Tento cieľ však majú väčšinou ľudia, ktorí uveria (resp. zažijú), že sú milovaní Ježišom a že on za nich zomrel.

Keď vstúpime do viery, ktorá má už moc na tomto svete, prejaví sa to aj v našich životoch. Dovoľíme Bohu, aby mohol oveľa viac konať vo všetkom, čo prežívame. Dovoľíme mu viac konať v okolnostiach a v situáciách, v ktorých sa nachádzame. Ale závisí to od nás.

Prečo? Lebo viera stojí na Božej milosti (Božom dare) a na našej odpovedi, našej reakcii. A preto závisí určitým spôsobom aj od nás. Od našej otvorenosti zareagovať na Božiu ponuku.

To, čo urobíš ty, je kľúčové. Viacerí ľudia hovoria, že chcú uveriť, ale nejde im to. Avšak už to spomínané chcenie je prvým krokom. Ak naozaj chceš, tak aj napriek rôznym prekážkam sa stane, že uveríš.

Poznám veľa ľudí, ktorým stačila rada, že ak naozaj chcú, aj keď možno majú strach, že budú musieť pre vieru niečo zanechať, nech sa aspoň krátko pomodlia. Napríklad: „Bože, chcem uveriť, že ma ľúbiš a že ti na mne záleží. No zároveň sa toho bojím (alebo mám pochybnosti). No aj tak chcem uveriť. Daj mi, prosím, takú vieru.“